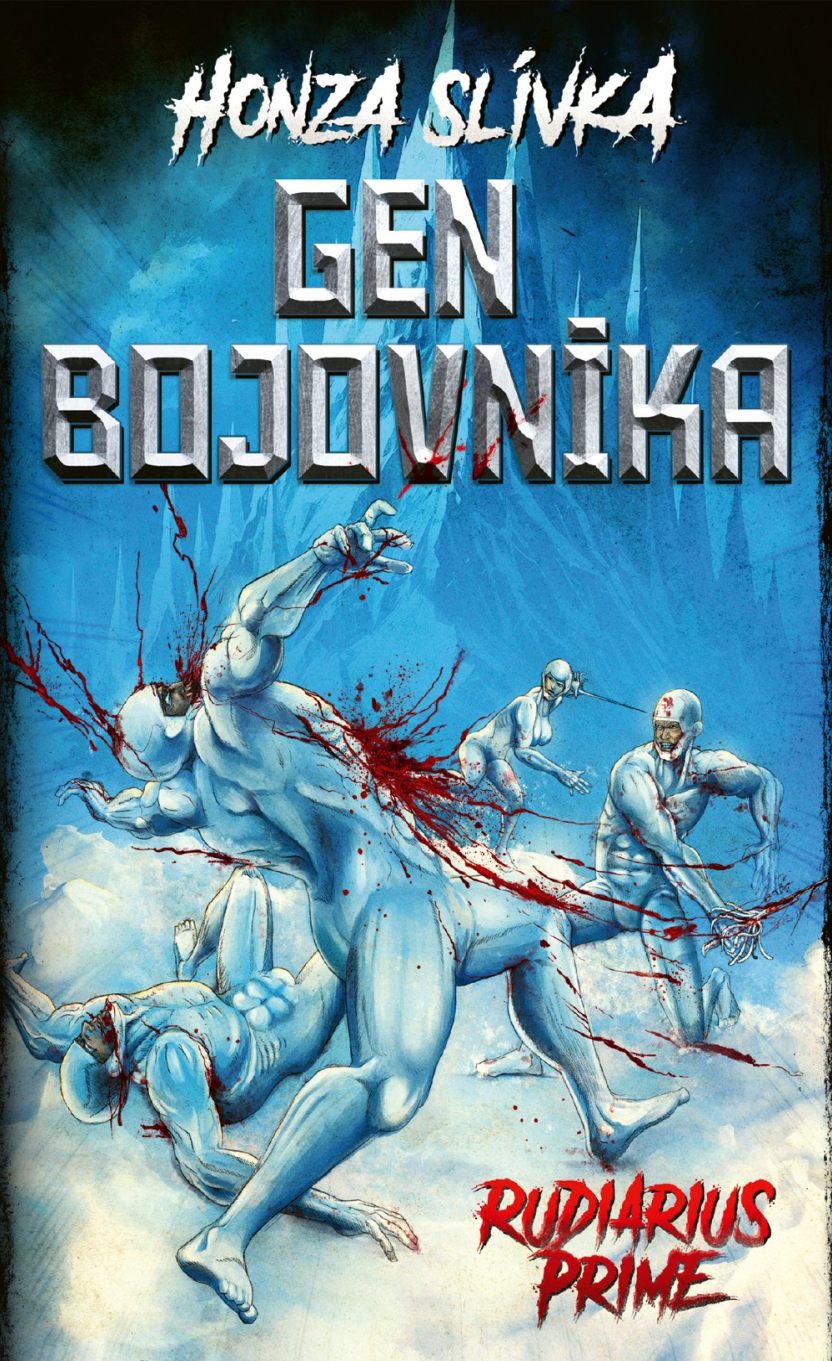
HONZA SLÍVKA

GEN BOJOVNÍKA

RUDIARIUS PRIME

GEN
BOJOVNÍKA

HONZA SLÍVKA

GEN BOJOVNÍKA

RUDIARIUS PRIME

FANTASTICKÁ EPOCHA

© Honza Slívka, 2026
Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2026
Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2026
Czech edition © Nakladatelství Epcoha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0306-4 (print)

ISBN 978-80-278-1747-4 (ePub)
ISBN 978-80-278-1748-1 (mobi)
ISBN 978-80-278-1749-8 (pdf)

Všem, kteří chápou rozdíl mezi dobrem a zlem.

Každému, kdo je ochoten bojovat proti zlu ve jménu dobra.

Především však těm, kteří si uvědomují, že žádné dobro ani zlo neexistuje a ve skutečnosti jde jen o úhel pohledu.

Názvy kapitol jsou slavné antické římské citáty, až na jeden. Poznáte který?

Rudiarius Prime je staré označení pro nejlepšího vysloužilého gladiátora, který si vybojoval svobodu.

Tato kniha pojednává o kastě Lovců a jejich obtížích. Druhý díl: *Ludus Terra* se zaměří na kastu dobyvatelů a problémy, kterým musejí čelit oni. Závěrečný díl trilogie: *Projekt Morituri* vám pak odhalí tajemství Mnémů, Rodiny i hlavní cíl jejich operace *Cataracta*. Prosím, obrňte se trpělivostí. Své odpovědi dostanete v dalších dílech. A pokud truchlíte pro mrtvé, pamatujte: *Mors ianua vitae*. (Smrt je bránou života.)

Pamatuj na smrt

„Memento mori"

„Co je to, sakra, zase za pitomce?" Petr Novák po těchto skřípavě pronesených slovech pozvedl ruce v gestu marnosti, ale po dvou sekundách se jimi jen bezvýsledně praštil do stehen. Vedle chodníku ležel kámen velikosti pěsti. Ještě teď by ho stihl sebrat a rozbít s ním předčasně odjíždějícímu autobusu zadní okno. Jenže tyhle rebelské časy měl už dávno za sebou. Během svého divokého mládí se naučil, jak taková rozhodnutí končívají. Při jeho dnešním štěstí by se nový řidič autobusu, kterému zřejmě ještě nikdo nevysvětlil funkci jízdního řádu, chtěl prát. Petr by pak, kromě peněz za způsobenou škodu, musel řešit i další ublížení na zdraví. Takových záznamů měl v rejstříku už víc než dost, nemohl pokoušet trpělivost soudců donekonečna. Raději si srovnal batoh na zádech, dvakrát dlouze vydechl a vyrazil domů pěšky. Nebylo to ani dva kilometry daleko. Ve své kondici to při současném provozu možná stihne dřív než samotný autobus.

Petr pracoval ve stále stejné firmě již téměř třicet let. Nezáleželo mu na jejím současném

názvu ani vedení. Pro něj to byla vždycky jenom Vagónka. Přes pětapadesátku se přehoupl už loni, ale fyzičkou hravě strčil do kapsy většinu těch mladých nevycválaných spratků kolem sebe. Roky tvrdé dřiny u kovářského lisu ho zocelily. Měl stále pevné břicho, široká ramena a tvář s ostrými rysy, jejíž přísnost podtrhovaly ustupující, nakrátko sestříhané vlasy, kde hnědá barva zanikala pod převažujícím stařeckým stříbrem. Denně nazvedal celé tuny chladného železa a nikdy si přitom nestěžoval, přestože s postupujícím věkem ho začínaly některé části těla už pekelně bolet. Obzvláště záda mu dávala poslední rok pořádně zabrat. Měnit práci v tomhle věku bylo ovšem riskantní, s jeho výbušnou povahou obzvlášť.

Již před lety si určil priority, kterých se bude držet i nadále. Například rodina na prvním místě. Jeho o sedm let mladší manželka, šestnáctiletý syn a osmnáctiletá dcera byli vším, co potřeboval. Nikdy by je nezklamal vlastní slabostí, stejně jako je nehodlal strašit tou mrzutou zprávou, kterou obdržel dnes, hodinu před koncem šichty.

Jeho jméno bylo vylosováno v gladiátorské loterii.

Petr se i s manželkou zaregistroval hned po jejím spuštění před třemi lety. Hrozba v podobě

lovců odměn se jim zdála horší než každodenní obavy z prohry v té smrtící sportce. Inu, teď už nemělo cenu brečet nad rozlitým mlékem.

Když Petr zprávu obdržel, zareagoval naštěstí rychle. Doběhl k počítači umístěnému v kancelářské budově, projel aktuálně nabízené zápasy a zabral si tam souboj jeden na jednoho. Pevně věřil, že holýma rukama dokáže průměrného Písečňáka porazit i v jeho domovském prostředí.

Stejně jako většina lidí se i Petr občas na nějaké ty zápasy podíval, tudíž dobře věděl, nakolik jsou ti pouštní bastardi šikovní s ostřím. Bez něj ale nikdy moc dobré výsledky nevykazovali.

Petr krátce potřásl hlavou, jak si v hlavě znovu potvrdil své rozhodnutí. Rodině nic neřekne! Nemělo cenu je stresovat kvůli takové banalitě. On přežije! Už kvůli nim.

Z chmurných myšlenek ho náhle vytrhl plíživý pocit, že ho někdo upřeně sleduje. Zvědavě pohlédl vpravo. Tři muži se tam opírali o kapotu zaparkovaného, již od pohledu drahého vozu a studovali cosi na tabletu v dlaních prostředního z nich. Podle posunků paží je zajímal především prostor před fabrikou. Parkoviště, brána do areálu, točna autobusu i vchod pro zaměstnance.

Byli to všechno mladí, dobře oblečení chlapi. Petr je tipoval na manažery nebo byznysmeny najaté podnikem k nějakým estetickým úpravám. *Třeba konečně plánují rozšířit to jejich věčně narvané parkoviště*, zadoufal, *ale to spíš asi ne*. Ti pitomci ve vedení raději vysadí pár chráněných stromů za přemrštěnou cenu, aby získali nějaké evropské dotace v dvojnásobné hodnotě. Tyhle zlodějské akce Petrovi odjakživa pily krev a byl rád, že od příletu Mnémů jich značně ubylo. Zájem lidstva se postupně přesouval od honění mamonu ke snahám o přežití.

Muž, který v trojici stál úplně vlevo, si Petra zaujatě prohlížel. Právě jeho zájem zřejmě dělník předtím nějak podvědomě vycítil. Okamžitě cizinci oplatil stejnou mincí a bez mrkání mu za chůze zíral přímo do očí. Většinu lidí taková věc zaručeně odradila od nemístného okukování, ale zrovna u tohohle chlapíka se to nějak minulo účinkem. Přestože Petr během deseti sekund prošel kolem něj, stále cítil jeho přemýšlivý pohled v zádech. Co měl, kurva, za problém?!

* * *

Běžní lidé mají všeobecně krátkou paměť. Přestože existují dny, o kterých tvrdí, že na ně nikdy

nezapomenou, stejně jim časem začnou splývat. Jen se zkuste zeptat nějakého Američana, co dělal 11. září 2001. Nebo Ukrajince, s kým obědval 24. února 2022. Většina z nich vám to dnes už neřekne.

Ale každý uvědomělý člověk na planetě Zemi si pamatuje, kde byl 28. května 2034 v 18:00 středoevropského času.

Tehdy do atmosféry naší planety bez varování vstoupily lodě Mnémů. Předtím je ve vesmíru nezachytil žádný dalekohled ani družice. Monumentální černá tělesa tu najednou prostě byla a hladce přistávala uprostřed těch největších měst v každém státě planety. Česká republika vyfasovala jednu mimozemskou loď, Amerika jich slízla skoro třicet, a Indie dokonce přes sto čtyřicet.

Nikdo tenkrát neměl dost času si odvodit, že jejich množství závisí na počtu obyvatel a rozloze dané země. Mnémové to totiž lidstvu rovnou vysvětlili sami. Ve chvíli, kdy jejich lodě dosedly na pevnou zem, zapnuly se naráz všechny přístroje schopné promítat obraz, nebo aspoň přehrávat samotný zvuk. Mladý, dobře vypadající a hladce oholený muž v obleku se silným, zvučným hlasem pak předal lidstvu zprávu ve všech známých jazycích. Jejich výběr záležel na tom, kdo danému přístroji zrovna naslouchal.

* * *

„Lidé planety Země. Slyšte poselství Mnémů," zahřímal mimozemšťan důležitě, navzdory svému usměvavému výrazu. „Přirozená evoluce na obyvatelných světech vede nakonec vždy ke vzniku humanoidní, inteligentní rasy, kteroužto pozemšťané označují jako Homo sapiens sapiens. Napříč vesmírem i časem jsme donekonečna sledovali, jak naše rasy vznikají a zase zanikají. Nikomu kromě Mnémů se ovšem ještě nepodařilo překonat bod zlomu, při kterém dochází k lidskému sebezničení. Proto jsme se nakonec rozhodli zasáhnout." Jeho zrak skrze obrazovky probodával oči diváků a ti jen nevěřícně zírali.

„Každá lidská rasa se s vývojem vlastních technologií stává měkčí a slabší. To, co nazýváte humanita, je časem silnější než vrozená bojovnost či pud sebezáchovy. Přemnožení vede k hladomoru. Nesprávné technologie zničí podmínky vhodné pro život a rychlý vývoj zbraní zakončí masové vymírání. Po nesčetných pokusech jsme dospěli k závěru, že jediným možným řešením je regulace lidské populace a oživení vaší bojovnosti."

Mném udělal dramatickou pauzu a nasadil ostřejší tón. Pořád měl však výraz dobrotivého

strýčka. „Slabí zemřou a silní přežijí. To je jediná cesta k záchraně. Nezajímají nás vaši bohové, státní systémy ani války. Máte i nadále svobodnou vůli. Musíte ji ale praktikovat bez ničivých zbraní."

Jakmile dořekl poslední slovo, všechny rakety, bomby, ale i pušky a pistole na planetě Zemi jednoduše zmizely. Drony neměly výbušniny, lodě děla a ponorky torpéda. Každá pokročilá hrozba byla v jediné sekundě eliminována. Indián s oštěpem v ruce a lukem na zádech samozřejmě žádnou změnu nepocítil, ale policista ve službě ihned zaznamenal prázdné pouzdro u pasu. Stejně jako tankista, že mu znenadání prší na hlavu.

Byl to šok nevídaných rozměrů. Odzbrojení lidé propadali panice, jako by se je v následující sekundě měl někdo pokusit zabít. Armády pozbyly smyslu a prezidenti marně hledali kufříky, sloužící k odpálení jaderných střel. Pro tuto chvíli se ale stejně nemohli s nikým spojit. Všechna komunikační zařízení využívali Mnémové.

„Odebrali jsme vám váš ničivý potenciál a stejný osud potká i každou další zbraň, kterou zkusíte vyrobit," pokračoval mimozemšťan již opět klidným tónem, jako kdyby právě jeho rasa nepřevrátila celý pozemský svět naruby.

„Nyní žijte tak, jak jste to činili doposud. S jediným rozdílem. Každý den bude z vaší Země odveden předem určený počet lidí, kteří vstoupí do naší arény. Tam se utkají s obyvateli jiných světů, o jejichž přežití taktéž usilujeme. Jaký systém si pro výběr svých bojovníků nastavíte, záleží na vás. Pokud však daný den nevstoupí do arény námi určený počet lidí, začneme vybírat sami."

* * *

Jak Mnémové řekli, tak i udělali. Během několika minut byly do počítačů vlád jednotlivých zemí zaslány kompletní odvodové požadavky mimozemšťanů na čtyřicet dní dopředu. Kupodivu se jednalo o mnohem komplexnější informace, než kdokoliv čekal. Vědělo se, kolik bojovníků chtějí, do jakého zápasu nastoupí, ze kterých světů budou pocházet jejich soupeři a na jakých planetách i se kterými zbraněmi smrtící střet proběhne. Absolutně zdrcující však bylo především požadované množství gladiátorů. Šest set osmdesát pět lidí z České republiky hned první den! Tehdy si ještě nikdo nedokázal představit, jakým způsobem nakonec dojde k výběru odvedenců.

V mimozemské lodi, usazené na pražském Výstavišti, se otevřely desítky dveří, do nichž

ten den samozřejmě nikdo nevstoupil. Vláda svolala mimořádné zasedání až na další ráno.

Mnémy to nezajímalo. Chtěli svou krvavou daň.

Přesně o půlnoci zmizelo z celé České republiky na šest set osmdesát pět těžce postižených lidí, mentálně i fyzicky. Stejně tomu bylo i v jiných zemích. A právě tehdy se Mnémové definitivně stali nepřáteli celého lidstva. Odpůrci zbraní, kvitující odzbrojení jaderných mocností, i vědci, neustále lamentující nad přelidněností naší planety, si nyní vzácně notovali se všemi ostatními. Tohle bylo prostě špatné!

O chviličku později obdržela vláda informace o zápasech a počtu odvedených na čtyřicátý první den. Tentokrát byl ovšem balíček dat zaslaných na vládní servery o pár terabajtů větší. Obsahoval vizuální i zvukové záznamy všech proběhlých zápasů. Unesení lidé na nich před svým střetem vypadali, jako by jejich postižení zcela zmizelo. Stejně tak jediní dva přeživší, kteří nakonec arénu vítězně opustili. Poražení vyjeli ven po dlouhých výstupních rampách ve stavu, v jakém je jejich soupeři nakonec zanechali.

Další den se situace opakovala s novými rekruty. Vláda teprve začínala jednat a trvalo jí to pekelně dlouho.

Člověk člověku vlkem

„Homo homini lupus"

Helena měla dobrou náladu jako už dlouho ne. Hlavní kuchař restaurace, kde pracovala posledních pět let, se včera opil na nějaké oslavě a ona dostala možnost zazářit ve vedoucí pozici, o níž po celou dobu marně usilovala. Nejenže měla všechny objednávky splněné dřív než on, ale ještě sklidila rekordní množství pochval od zákazníků. Všichni si toho všimli, včetně šéfa. Jako poděkování od něj dostala jednu láhev toho jeho vyhlášeného červeného vína, které prodával zákazníkům za přemrštěné ceny. Dnes večer ji plánovala vypít se svými děvčaty. Nesla jim k tomu navíc vynikající večeři o dvou chodech, kterou sama na konci směny připravila. Proti tomu vedoucí také nic nenamítal.

To by tak ještě chybělo. Hlavnímu kuchaři to toleroval každý den a plat, který dával jí, byl oproti tomu jeho směšný.

Helena měřila sto sedmdesát šest centimetrů, vážila šedesát kilo a krom žensky zaobleného pozadí měla postavu jako proutek. K udržení své štíhlé linie nemusela cvičit. O to se bohatě postaraly její dvě práce, které potřebovala,

aby dokázala zaplatit nájem, uživit dcery a obstarat jim to nejnutnější. Krom vaření ještě na půl úvazku uklízela v nemocnici, což ji stálo do nebe volající množství času, a peníze tam přitom měla menší než v restauraci. To se ale jistě brzy změní, slibovala sama sobě. Po dnešku už ji nebudou moci dlouho opomíjet. Až dostane místo hlavní kuchařky, konečně začne dcerám pořizovat všechno, co si zaslouží. Měla hrozné výčitky, že neustále střídají to stejné oblečení, používají učebnice z druhé ruky a celkově jsou před spolužáky za sociálně slabé. Pro dívky v pubertě to muselo být obzvlášť těžké. Přesto si nikdy nestěžovaly a ona je za to milovala ještě víc.

* * *

Jak vybíhala do třetího patra staré bytovky, ve své povznesené náladě zcela ignorovala zápach cigaretového kouře, psů i zasychající moči. Automaticky po cestě překročila několik odhozených odpadků a odemkla oprýskané dveře pronajatého bytu. Přestože šlo pouze o jedna plus jedna, byla jeho součástí i malá předsíň, kde si mohla zout boty.

Teprve pak rozsvítila a okamžitě znervózněla. Ať už totiž měla Helena peněz sebeméně,

doma udržovala vždy příkladný pořádek a velké špinavé stopy na podlaze směřující do obýváku, lomeno její ložnice, tam rozhodně neměly co dělat. Helena otevřela dveře a její svět se v jediném okamžiku zhroutil.

Uvnitř největší místnosti bytu, na konci krátké chodby, spatřila sedět tři cizí muže. Dva z nich, typické svalnaté gorily s agresí vepsanou ve tváři, seděli u malého jídelního stolku, jako kdyby jim to tam patřilo. Bez skrupulí do sebe ládovali skrovné množství potravin přímo z otevřené ledničky hned vedle, přičemž ignorovali padající drobky a ledabyle odhazovali odpadky na zem. O Helenu sotva zavadili očima a dál nerušeně pokračovali ve své žranici. Na druhou stranu, ani ona o ně nejevila nijak přehnaný zájem.

Celou svou pozornost soustředila na třetího muže, rozvaleného pohodlně ve starém křesle, které pamatovalo ještě jejího nebožtíka manžela.

Chlapík byl úplně nahý, stejně jako její dvě dcery, klečící na koberci po obou jeho stranách. Helena s hrůzou sledovala jejich uslzené tváře, rozechvělá těla, modřiny i čerstvé cucfleky. Navzdory těmto stopám násilí však dívky poslušně držely, když jim ta odporná zrůda mezi nimi téměř něžně hladila rozcuchané hnědé vlasy.

Naháč musel na výšku měřit kolem dvou metrů, ale jeho rozměrný povislý pupek ho dělal zdánlivě menším. Obličej měl hladce oholený, takže patřičně vynikly řídnoucí vlasy, povolené tváře i nechutně masité rty. Možná ve skutečnosti nebyl zase až tak ošklivý, ale Heleně v tu chvíli připadal jako ta nejodpornější bytost v galaxii. Obzvlášť když zaregistrovala zasychající stopy krve na stehnech své patnáctileté Terezky. Ten zvrácený bastard ji připravil o panenství!

Zkušenější, o dva roky starší Sabina již v minulosti dva sexuální partnery měla, ale ani ona na tom právě teď nebyla fyzicky nejlépe. On znásilnil její dcery! Helenu zalila vlna neuvěřitelného vzteku.

* * *

„Vítejte, paní Bičická. Už jsme se vás nemohli dočkat. Jen pojďte dál," zahalekal bodře tlouštík.

„Mami," uniklo Terezce z úst jediné plačtivé slovo.

Helena upustila tašku s potravinami na zem, aniž si to vůbec uvědomila. „Ty parchante!" vykřikla, než vběhla do obývacího pokoje. V tu ránu obě dívky bolestně vyjekly, jak jim ten bastard škubl za vlasy.

„Mami, dost!“ Starší dívka vztáhla nečekaně ruku proti ní, aby ji zastavila. V Heleně by se krve nedořezal.

„Sabčo?“ pronesla zaraženě. Zkoprnělá žena vůbec nic nechápala.

Tlouštík jí však vzápětí celou situaci milerád vysvětlil: „Ale, ale. Vy budete asi pěkná divoška, Helenko. Smím vám tak říkat?“ Aniž čekal na souhlas, rozverně pokračoval: „Od takhle rázný ženský bych čekal, že se nebude bát zaregistrovat do loterie. Nicméně jak jsem dneska překvapivě zjistil, tenhle krok jste ve skutečnosti nikdy neučinila. Řeknete mi proč?“

Helenin vztek smetla vlna strachu o velikosti tsunami. „Vy jste… Vy jste lovec lidí?“ Krátkou otázku zvládla dořící až napodruhé.

Naháč našpulil rty ve zlomyslném úšklebku. „Správně, má drahá. Já jsem ten, kdo odvádí lidi, jako jste vy, na smrt a dostává za to dobře zaplaceno. Ve výjimečnejch případech ale udělám výjimku. Například když mi někdo předloží lepší nabídku.“ Uvolnil stisk svých prstů a úlevou vzlykající dívky opět něžně pohladil. „Vaše úžasný dcery, Helenko, dneska prokázaly svojí lásku k matce tím nejkrásnějším způsobem. Vyjednávání s nima mě hodně bavilo.“ Jeho rty se mlsně našpulily. „Odevzdaly mi veškerý vaše ubohý úspory, a když to nestačilo,

doplatily zbytek ceny svejma vlastníma tělama. Abych vás ale opravdu nechal jít, chybí mi ještě jedna poslední splátka. Ta vaše!“

Helena se celá napružila. „Ty prase. Jak jsi…“

„Mami,“ Terezka již nepokrytě plakala, „on tě odvede pryč. Zabijou tě.“ Mezi jednotlivými slovy vzlykala, až srdce usedalo.

„Udělaly jsme to kvůli tobě,“ doplnila ji Sabina, než dlouze popotáhla nosem.

Helena padla na kolena, přemožena bolestí, která jí svírala nitro. Tohle všechno byla její chyba. Protože se tak moc bála, že ji vylosují a holky zůstanou samy. Výčitky svědomí byly ještě horší než to, co se právě chystala udělat. Vůbec nevnímala, jak jeden ze svalovců vstává, sbírá její upuštěnou tašku a odnáší ji na stůl ke kolegovi. Oba si poté posloužili celým jejím obsahem.

„Vidíte, Helenko? Vaše holky dneska podstoupily vážně velkou oběť. Nejsem totiž zrovna jemnýho ražení, chápete? Byla by škoda to všechno zahodit jenom kvůli vlastní hrdosti. Co myslíte?“

Tlouštíkův vemlouvavý tón plný slizu jí zvedal žaludek. Navzdory tomu si jako robot začala rozepínat knoflíky na své halence. „Ať jdou pryč.“ Trhla hlavou k dcerám.

Lovec lidí se posměšně zachechtal a pomalu zamával vztyčeným ukazováčkem. „Ani nápad. Těmhle neohrabanejm koťátkům jenom prospěje, když je stará lvice naučí pár novejch kousků. Pardon, tak stará nejste. Není vám ani čtyřicet, že? Začínala jste brzo. Tím líp pro mě."

Helena místo odpovědi odhodila svůj první svršek. Ten parchant byl pánem celé situace. Neměla, co jiného by mu nabídla, a po tom, co již způsobil její rodině, nemohla ani odmítnout. Přestože jí hrdost velela zvolit raději smrt, znevážení předchozích obětí obou dívek to celé přebíjelo. Vyděrač všechno tohle věděl stejně dobře jako ona, a o to šířeji se usmíval.

* * *

Když bylo po všem, Helena se oblékla, jak nejrychleji dokázala. Díky bohu to netrvalo dlouho a velký muž ani nebyl natolik obdařený, jak se při jeho výšce obávala. Přes ten jeho pupek a chlupy předtím nic neviděla, takže vůbec netušila, do čeho jde. Teď byla ale vlastně docela ráda. Jejím dcerám ta jeho odporná věc mezi nohama nemohla fyzicky příliš ublížit. Mnohem horší pro ně bude překonat následné psychické trauma. Vždyť i ona sama se cítila naprosto příšerně.

Neustále ji přemáhala chuť zvracet a vzpomínky na prožité chvíle s tím slizkým člověkem z hlavy asi nikdy nevymaže. Musela však zůstat silná. Být svým dcerám oporou. Teď ji potřebovaly víc než kdy jindy. Tlouštík si dopnul kalhoty a přes košili navlékl rozměrné, dobře šité sportovní sako. Krejčího jistě stálo nemalé úsilí, aby takovému neforemnému habánovi jeho výtvor padl jako ulitý.

„Tak, nejvyšší čas jít," zahlaholil násilník zvesela, načež mrkl na své podřízené, kteří v rychlosti dopíjeli Helenino víno, barbarsky rozlévané do silnostěnných sklenic. Všude po stole i kolem něj se válely zbytky jídla a ruce si ti zmetci při své zvířecí hostině utírali přímo do ubrusu. Počínání svého velitele během celé té nekonečné čtvrthodiny nevěnovali téměř pozornost. Za to jim byla Helena aspoň trochu vděčná.

„Vypadněte!" zasyčela brunetka vztekle, zatímco kolem nich spěchala obejmout svá děvčata. V tu ránu ji za každé rameno uchopila jedna silná paže a o sekundu později skončila její zápěstí zkroucená za zády.

„Co to znamená?!" zakřičela hlasitě na tlouštíka. Jeho vlhké rty zůstávaly i nadále usměvavé, zatímco jí se kolem zápěstí stahovala plastová páska.

„To znamená, že jsi stejně naivní tupá coura jako tyhle dvě malý kurvičky," ukázal habán na její dcery a pokynul rozpřaženými dlaněmi ke dveřím.

„Mami!" Když Helenu vedli ven, zoufale se za křičící Sabčou ohlédla. Dívka k ní vyrazila jako startující sprinter, ale již po druhém kroku ji srazila zpět k zemi brutální facka zvráceného lovce. Otřesené děvče už znovu nevstalo.

„Klídek, maličká. Za rok tě tady znova navštívím a zjistím, jestli jsi ohledně loterie projevila víc rozumu než tvoje maminka. Nezapomeň se zaregistrovat včas," rozloučil se s ní násilník, jehož pozornost náhle upoutala masivní váza v rohu místnosti, stojící na rozvrzaném stolečku. „No to se podívejme." Pevně ji sevřel oběma rukama. „Že by…," zkoumavě ji natočil proti světlu. Jeho překvapení pak ale nahradilo zklamání. „Ne, je to jenom levnej šmejd," odhodil vázu na koberec, kde přistála s tichým zaduněním. „Měli bysme začít makat v nějaký lepší čtvrti. Práce s touhle chudinou se vůbec nevyplácí," zalamentoval lovec hlasitě, než za odcházející skupinou osobně zabouchl dveře.

V malém bytě po jeho odchodu zůstal neuvěřitelný binec, odér zpocených těl, spermatu a dvě plačící nahé dívky, schoulené na koberci jedna ke druhé.

* * *

„Kdo s touhle akcí vůbec přišel?“ zajímalo Vektru, zatímco se snažila stáhnout svou minisukni o trochu níž, tak aby zakryla aspoň část jejích stehen. V uchu měla zastrčené sluchátko zastaralého *bluetooth handsfree*, jehož mikrofon sahal až téměř k ústům. Spousta lidí měla ráda starší technologie, a tak s nimi Vektra nijak nevyčnívala. S nenápadnějšími modely působil člověk, zdánlivě mluvící sám pro sebe, někdy spíš jako tajný agent, což mohlo u kořisti občas vyvolat nežádoucí reakci.

Vektra po své otázce zaslechla v uchu tichý smích tří mužů. Ti bastardi dobře věděli, jak moc nesnáší dělat volavku. Navíc když přitom má ještě okatě využívat své ženské křivky. Tahle role jí vážně nevyhovovala.

„No, kdo asi jinej než ti tvoji dva prdlí kluci.“ Leův hlas byl uklidňující, tak jako vždy. Vůbec nic v něm nenapovídalo, že se před chvílí smál spolu s ostatními. „Lokis dostal od našeho přítele na policii typ na tenhle park a Primus to tu včera celej večer obhlížel. Oba se pak jednomyslně shodli na tom, kdo bude pro tuhle práci nejvhodnější.“

Vektra nadurděně vypustila vzduch z úst skrz malinkatou mezírku mezi předními zuby.

Zvláštní, že takovou drobnost Mnémové nepovažovali za genetickou ani fyzickou vadu, když i obyčejné pihy podle nich nedostatkem byly. Ona sama by se jí klidně vzdala. Nechápala, proč to některé chlapy tolik fascinuje. „Tak v tom případě vybírám příště dobrovolníky i jejich úbor zase já. Jenom ať se ti dva těšej."

Smích zbývajících dvou mužů, ozývající se ze sluchátka, byl rázem o stupeň hlasitější. „Zapomeň. Dokaď nedáš nějakou akci dohromady ty sama, nemáš možnost volby."

Lokisův oprsklý tón byl přehlušen Primusovým hýkavým smíchem. „Měla bys bejt vlastně ráda. Na svůj věk vypadáš fakt docela k světu. Uvidíš, že se nám ti kluci nakonec vzdaj ještě dobrovolně. Stačí jenom trochu zatřást prdelkou."

Vektra se sama pro sebe nenápadně usmála. V tom měli ti dva zmetci koneckonců pravdu. Vypadala vážně skvěle. Syčáci jedni. Dobře věděli, jak zahrát na její citlivou strunu. Vždyť před příletem Mnémů jí bylo už přes šedesát. Dnes ovšem díky mimozemské technologii vypadala na maximálně pětadvacet. Ba co víc, tolik let jí i biologicky skutečně bylo. Pouze v hlavě si uchovávala vzpomínky na svůj dlouhý život naplněný zajímavými zážitky, šťastnými chvílemi, láskami i nevyhnutelnými

tragédiemi. Všechny tyhle věci mohly dohromady za to, jakou úžasnou mladou ženou se nakonec stala.

* * *

Kus před sebou spatřila Vektra čtyřčlennou skupinku výrostků okupujících starou lavičku uprostřed parku. Primusova včerejší předpověď byla bezchybná. Tahle partička tu vážně musela trávit většinu večerů, soudě aspoň podle množství odpadků poházených kolem a téměř prázdného koše hned vedle. Lovkyně si v duchu povzdechla. Tohle by její děti nikdy neudělaly. Těm vštěpovala smysl pro pořádek již od útlého dětství. Stejně tak by nikdy v noci nevysedávaly na takovém místě a neobtěžovaly kolemjdoucí.

Dva z chuligánů dřepěli na opěradle lavičky, kde si s krátkými přestávkami předávali zapáleného jointa. Zbylá dvojice, která už seděla tak, jak se správně mělo, byla pro změnu vybavena několika plechovkami piva a malým přenosným reproduktorem, tiše hrajícím poměrně sympatickou reggae muziku. Za nízkou hlasitost očividně mohla docházející baterie, jejíž stav signalizovala červená kontrolka zářící na boku přístroje.

Jeden z pivařů už Vektru zaregistroval, což u něj okamžitě vedlo k obdivnému zírání s komicky pootevřenou pusou.

„Kurva, kámo, dej sem pivko," plácl ho po čepici s rovným kšiltem parťák za ním, když na jeho první žádost nezareagoval.

„Kluci, čumte!" To už si Vektry všiml i druhý mladík dole. Tenhle svou čerstvou dospělost podtrhoval snahou o dlouhou bradku, jejíž řídkost však v lovkyni budila spíš pobavení. Vektra pokračovala v pomalé chůzi a nenápadně si užívala obdiv těch čtyř nevycválaných mláďat. Kdo by se jim také divil? Měřila metr šedesát devět, měla dlouhé nazrzlé blond vlasy, vypracované tělo a průměrnější prsa kompenzovala pevným zadkem, na kterém by se dalo štípat dřevo. Obličej měla hezký vždycky, ale od první léčebné kůry Mnémů mohla z fleku zamířit do jakékoliv soutěže krásy. Zmizely pihy, velké póry i těch několik sotva znatelných jizviček posbíraných během života.

Vektře náhle nijak nevadila její příliš krátká sukně ani úzký kabátek odhalující břicho a rozevírající se pod tlakem výstřihu. Dokonce zašla tak daleko, že těm čtyřem nadržencům věnovala i jeden stydlivý úsměv. „Jak jste na tom? Za chvíli jdu na věc," informovala šeptem trojici svých kolegů, jejichž hlasy byly rázem zcela vážné.

„Jsem na pozici.“ Leo zněl sebejistě, přestože ho během chvíle čekal střet se dvěma poměrně rozměrnými protivníky. Dva postarší Romové původně ani nepatřili k plánu, Primus je včera při průzkumu vůbec nezahlédl. Nicméně dnes v podvečer, když si ještě před akcí procházeli park, zaregistroval Leo nějaké světlo v řadě městských garáží. Po bližším ohledání zjistili, že tam ti dva mají nějaký kutloch, nebo co. Sledovali uvnitř hlasitě hrající televizi a popíjeli alkohol. Víc skrz malou dírku ve vratech vidět nebylo. Za prověření to ale každopádně stálo.

„Vyrážím do parku směrem od náměstí. Budu tam za tři minuty. Kdo poběží tímhle směrem, toho dostanu.“ Primus byl podle hlasu už natěšený. Vektra podléhala pokušení mu jeden ze svých cílů přenechat, aby si také trochu užil. Nikdo z nich neměl rád, když musel dělat zálohu. Oni žili pro akci.

Oproti tomu Lokis působil už od samého začátku značně znechuceně. To on přišel s tím, aby provedli zátah v parku, a nakonec si ke své smůle vylosoval jen dva bezdomovce, nocující pod převislou střechou budovy starého kina. Jeho dnešní práce slibovala spíš odporné zážitky než nějaké citelné vzrušení.

„Už jsem skoro u nich. Čekám na tvůj signál, Prime.“ Vektra si během těch dvou vět rádoby

pročesávala rukou vlasy, aby před čumily zakryla svá pohybující se ústa. Nenápadně při tom zároveň i odklopila mikrofon dozadu, aby působil nepoužívaným dojmem. Když posléze dorazila na úroveň čtyř sígrů, o navázání prvního kontaktu se už postarali sami.

* * *

„Nazdar, krásko? Kam razíš?“ spustil dredař, sedící na opěradle, a vyzývavě natahoval ruku s napůl vykouřeným špekem přímo před sebe. „Nedáš si čouda?“

Vektra zastavila s přední nohou lehce pokrčenou. Mladíci rozvalující se dole při tom nemohli odtrhnout pohled od minisukně, která se v té póze vyhrnula o několik dalších milimetrů vzhůru.

„Ale, proč ne?“ obdařila dredaře slibným úsměvem. Opatrně od něj převzala zapálenou, docela dobře ubalenou, ale podle zápachu nejspíš značně nekvalitní marihuanu. Zkusmo krátce potáhla, podržela v plicích a při vyfukování si dala záležet, aby celá partička mohla ocenit její našpulené rty. „Je tam moc tabáku,“ okomentovala svůj prvotní dojem, než nechala jointa opět kolovat. „Jinak ale docela dobrý,“ dodala rychle, aby je neurazila. Nechtěla

vyvolávat konflikt, dokud nedostane signál. „Dost mě překvapuje, že ani jeden nemáte v ruce telefon. Jste snad první normálně se bavící skupinka kluků, kterou jsem po dlouhý době potkala. Všichni ostatní by už dávno čuměli do obrazovek a místo normálního rozhovoru si radši posílali textovky."

Svou poznámku myslela starší žena naprosto vážně. Moderní doba se všemi těmi sociálními sítěmi a umělými inteligencemi jí dlouhodobě pila krev. Doufala, že to přílet Mnémů třeba změní, avšak mladými lidmi jen tak něco nepohnulo. Interaktivní svět dál bujel, nehledě na krutost nové reality.

„To víš, zlato, nejsme žádný blbci," dal si klučík s bradkou ruce za hlavu v sebevědomém gestu. Jestli jí ale chtěl ohromit svými svaly, měl pár měsíců předtím začít posilovat.

Mladík, který seděl za kšiltovkářem, vybavený těžkými kanadami a zbytečně teplou koženou bundou, ozdobenou navíc několika řetězy, si vychytrale poklepal na čelo. „Internet je teď prolezlej samejma tajnejma fízlama. Kámoš si tam před měsícem pustil hubu na špacír a předevčírem už bojoval v aréně."

Vektra vykulila oči v hraném úleku. „On byl neregistrovanej?" ztišila hlas do spikleneckého šepotu.

Čtveřice nad její reakcí propukla v hlasitý smích.

Dredař jí posunkem nabídl své pivo. „No jasně. Nebyl to žádnej debil. Loterie je jeden velkej kec, holka. To nevíš?“

Vektra zavrtěla hlavou jako naivní husička.

Slovo převzal kšiltovkář: „Je to vobyčejná ulička na jatka. Prej jsou registrovaný všichni, ale tomu nevěř. Pracháči i politici věděj, jak vyklouznout. Proč teda nastavovat krk místo nich?“ Pobaveně se rozhlédl po svých přátelích. „Nic nám teď nechybí, ne?“ Skupinkou proběhla vlna uvolněného smíchu.

* * *

„Vstupuju do parku, jdi na věc,“ zakašlal Vektře v uchu Primův zadýchaný hlas.

Ten kluk by měl začít běhat, napadlo ji, než opět promluvila k mladíkům před sebou. „Co ale lovci lidí?“ vyhrkla bázlivě, jako kdyby je očekávala už za nejbližším rohem.

Bradkáč důležitě vytáhl z kapsy krátkou rukojeť, ze které po stisknutí stříbřité páčky vylétla vzhůru oboustranně nabroušená čepel. „Těch se nebojíme, brouku. Jen ať přijdou. Natrhnem jim prdel.“ Zaregistroval její zděšený výraz a nasadil vychytralý úšklebek. Nůž

přitom teatrálně protáčel mezi prsty. „Neboj, kotě. Ten tvůj fešnej zadeček ochráníme taky."

Vektra ho obdařila uznalým pohledem. „Můj hrdino," zadeklamovala obdivně, načež mu úsečným máchnutím levačky snadno vyrazila vystřelovák z ruky. Překvapený mladík zíral jako z jara ještě ve chvíli, kdy ho tvrdou ranou pěstí srazila z lavičky stranou. Dredaře, sedícího za ním, nakopla o sekundu později přímo do hrudníku. Z opěradla spíš odlétl, než že by se překlopil vzad. Byl tak zpomalený vším tím alkoholem i trávou, že se vůbec nepokusil uhnout. Kšiltovkář v pokusu o únik sklouzl z lavičky do boku, a otevřel tak Vektře cestu k poslednímu členovi jejich bandy.

Dvacetileté ucho s kanadami a koženou bundou začalo místo přímého útoku nejprve překvapeně vstávat, čímž lovkyni nabídlo jedinečnou příležitost. Nízko vedeným kopem mu podmetla obě nohy zároveň. Rádoby drsňák poté narazil žebry na opěradlo lavičky, odkud se skulil dolů k Vektřiným nohám.

Kšiltovkář vstal překvapivě rychle a ihned začal couvat před ženiným upřeným pohledem. Vůbec si v tu chvíli nevšiml, že sotva dva kroky za ním už stojí zadýchaný Primus. Narazil do jeho širokého hrudníku, jejž zřejmě pokládal za nějaký strom, či co, protože se ho zblble

pokusil oběhnout. Mnohem silnější lovec zachytil bez problémů jeho ruce a složil toho vyplašeného kluka na zem obyčejnou snožkou. Ještě mu však nestihl ani nasadit pouta, když dredař s rozbitým nosem vyrazil nečekaně do útoku proti Vektře.

Tu jeho počínání poměrně překvapilo. Jako jediného ho totiž od pohledu nepovažovala za konfliktní typ a ejhle, jak se zmýlila. Dokonce u sebe, stejně jako jeho kumpán, nosil malý nůž, který už při druhém kroku amatérsky napřáhl vysoko nad hlavu. To ho chtěl lovkyni snad zabodnout do hlavy?

Vektra znechuceně zkroutila koutek úst, ustoupila v poslední chvíli do strany a zahákla klesající paži ohbím vlastního lokte. Mladíka následně překlopila směrem vzad přes svou vytrčenou nohu a zbraň mu snadno odebrala.

Primus se aktivně jal pacifikovat dva zbývající nezbedníky, takže měla dostatek času spoutat také dredaře. Okamžik jí trvalo, než vydolovala z kapsy malého saka svá policejní želízka, avšak odzbrojený kluk si nijak nestěžoval. Ze své pozice jí zíral přímo pod sukni a pořád ještě zpracovával šok z rychlé porážky od takové kočky. Sama mu o chvíli později pomohla na nohy a přibrala k němu také kšiltovkáře, ležícího opodál. I jeho ruce byly už bezpečně

spoutány za zády. Primus se s tím nepáral a pěkně mu je utáhnul. Zajatci při vstávání sklouzla čepice na stranu, čímž Vektře odhalila jeho mastné světlé vlasy, ostříhané podle kastrolu.

„Kristova noho, kluku nešťastná, tohle radši nesundávej." Sama mu kšiltovku vmžiku narazila zpět, než znovu zachytila řetěz spojující pouta dredaře.

Ve chvíli, kdy Primus vytáhl na nohy zbývající páreček, těm čtyřem výtečníkům konečně došlo, kdo jsou jejich věznitelé i kam zamíří teď. A tehdy také začali prosit o milost, což Vektra ze srdce nesnášela. Dokud kořist vzdorovala, byla to hra kdo s koho. Lovkyně bojovala s anarchií silných jedinců, aby v budoucnu podpořila možnost přežití řádných občanů. Když jí pak nadávali a řvali na ni nejrůznější výhružky, pořád věděla, že dělá dobře. Jenže musela-li čelit slzám nešťastných, sotva plnoletých kluků, které posílala na jistou smrt, získávalo její vítězství hořkou pachuť.

* * *

Leo nikdy nepreferoval přímý fyzický kontakt, pokud vyloženě nemusel. Násilí si šetřil do arény. Rozsáhlé životní zkušenosti ho naučily

opatrnosti. Jedna hloupá náhoda mohla stát život i nejzkušenějšího bojovníka.

Oblečený do obyčejného černého trička a moderních džínů z pružného materiálu se postavil před dveře garáže s jednou nohou zapřenou směrem vzad. Jakmile zaklepal na kovová vrata, opřel pravou ruku o křídlo bez kliky a druhou schoval za záda. Televize uvnitř neochotně utichla. Díky nulové izolaci kolem vchodu Leo jasně slyšel přibližující se kroky.

„Kdo je to?“ položil muž otázku, ještě než stanul na druhé straně vrat.

„Tady je Hrom,“ odpověděl mu lovec tajemně, přičemž si v duchu představoval, jak na sebe ti dva hromotluci uvnitř krčí nechápavě rameny. Tuhle starou hlášku ze svého oblíbeného filmu měl velmi rád. Škoda, že ji očividně nikdo neznal. Ti dva uvnitř tedy rozhodně ne a nejchytřejší asi také nebyli, protože vzápětí zarachotil odemykaný zámek. Jedno křídlo prorezlých vrat se otevřelo ven, odhadem tak na patnáctcentimetrovou mezeru.

„Kdože?“ Hřmotný muž podezřívavě upřel oči na Leovu tvář.

Lovec nonšalantně pokrčil rameny. „No přece Hrom. Jsem tu i se svým kámošem, Bleskem,“ kývl za pootevřená vrata, jako kdyby tam skutečně někdo stál. Tlusťoch pootevřel o trochu

víc, jak si chtěl prohlédnout druhého, neexistujícího návštěvníka. Příležitost už nedostal.

Leo plynule přesunul ruku zpoza zad před sebe. „Blesk je přece tady, hlupáčku," oznámil svému protějšku, načež přitiskl taser k jeho dmoucímu se břichu. Včas přitom sundal dlaň z druhého křídla vrat, aby tak nenechal nic náhodě. Správně se mu nemělo nic stát, ale elektřina dokázala být nevyzpytatelná.

Třesoucí se habán vypadl ze vchodu ven, a otevřel tak lovci cestu dokořán. Druhý Rom stál před starým gaučem, který během jejich rozhovoru loudavě obešel. Byl ještě o něco vyšší a těžší než jeho kumpán. Své volné břicho kompenzoval sudovitým hrudníkem, doplněným o široká ramena. Na nenadálé ohrožení reagoval obdivuhodně rychle, a jakmile Leo pozvedl taser před sebe, vystartoval proti němu.

Prakticky zároveň s tichým cvaknutím spouště zasáhly obra do hrudníku dvě malé elektrody, připojené ke zbrani tenkými drátky. Kolos sebou silně trhnul, ale nezastavil. Leo dál držel prst na spoušti, pozadu ustupoval před křečovitě se třesoucím protivníkem, zachytil hranu otevřených vrat a prudce je ve správnou chvíli zabouchl. Jejich náraz do mužova obličeje zněl brutálně. V poslední chvíli lovec ještě vztyčil špičku levé nohy před sebe, čímž po prvotní

srážce zablokoval těžký vracející se plech a padající kořist do něj narazila ještě podruhé.

Leo odhodil taser stranou. Teď by ho jen brzdil. Ze zadní kapsy džínů vytáhl želízka, jimiž tomu nezastavitelnému balvanovi spěšně spoutal ruce za zády dřív, než opět zkusí vstát. Ani teď nebyl v bezvědomí, což lovec pokládal za obdivuhodné.

Obrův o trochu menší partner, ležící kousek vedle, mezitím již zcela překonal šok způsobený elektrickým výbojem. „Zmrde zkurvenej! Tohle si odskáčeš!“ informoval Lea, než rozhodně zapřel ruce o zem. Lovec však nemínil čekat, až doopravdy vstane. Plynule sklouzl ze spoutaného muže, patou zasáhl zápěstí druhého protivníka a v další sekundě mu již kroutil zraněnou ruku za záda. Když sebou příliš vzpurně cukal, koleno zapřené z boku o krk ho už dokázalo zchladit. Druhou paži pak Leovi nastavil téměř dobrovolně.

* * *

Do městského parku v Novém Boru auta sice nesměla, ale v noci to bylo každému ukradené. Policisté sem s ohledem na vlastní bezpečí raději nechodili. Dostatečná šířka chodníku umožňovala bílé dodávce hladký průjezd a řidič

ani nemusel rozsvěcovat světla. Stačilo mu těch několik málo nerozbitých lamp. Vůz zastavil u opuštěné lavičky, obklopené rozházenými odpadky, a nejmladší z lovců netrpělivě podupával vedle něj. Leo k němu pomalu zamířil, přičemž jen s obtížemi krotil své vzpurné zajatce. Každou chvíli jim musel páčit ruce vzhůru, aby je donutil přestat s těmi otravnými pokusy o útěk.

Zpoza vozu se vynořil Primus a vypadal už od pohledu velmi spokojeně. „Čtyři ze čtyř, chlape. Co ty?“ nadhodil domýšlivě.

Leo otráveně pokrčil rameny. „Ještě nevím.“ Tázavě kývl na řidiče, třímajícího velký tablet, a ten mu poslušně vyrazil vstříc. Velitel lovců obrátil pozornost zpět k Primusovi. „Skoč zatím do tý garáže. Chci vědět, co tam dělali. Přines z ní i můj taser. Zůstal ležet venku na zemi. Ty divoši mi nedali šanci ho zvednout.“

Primus bez meškání vyrazil splnit daný rozkaz, bez ohledu na vlastní zvědavost. Přestože oba dva muži vypadali věkově pod třicet, byl jeho protějšek o hodně starší a zároveň velitelem celé kasty.

„Tak jak jsem na tom, Zero?“ kývl Leo tomu osmnáctiletému uchu před sebou, přičemž menšího zajatce natočil tak, aby měl mladík přístup k jeho spoutaným pažím. Muž odmítal roztáhnout prsty, Zero si však s jeho tvrdohlavostí

snadno poradil. Měl díky pravidelnému cvičení dost síly a jeho již mužské tělo se právě nacházelo v té rané fázi, kdy svaly rostly prakticky před očima. Jakmile sevřel tučné zápěstí, zatlačil špičkou palce na správné místo kousek nad klouby a rázem křečovitě rozevřenou ruku připlácl na obrazovku svého tabletu. Skenování otisků prstů netrvalo modernímu přístroji ani sekundu.

„Oranžová," oznámil spokojeně Lovec.

V tu chvíli se zpoza dodávky jako na zavolanou vynořila mírně rozcuchaná Vektra.

„Vezmi ho dovnitř, prosím," požádal ji Leo, zatímco pracně prohýbal paže druhému kolosu. Tomu se na sken otisků opravdu nechtělo. Velitel lovců potřeboval mít k dispozici obě své ruce, pokud by zajatec začal vyvádět.

„Nešahej na mě, ty čubko!" zkusil se identifikovaný obr lovkyni vytrhnout hned po předání. O sekundu později brutálně křísl koleny do dlažebních kostek chodníku, což jeho odpor citelně zchladilo. Dokonce se i bez námitek nechal prohledat. Zbraně žádné a v peněžence prázdno. Škoda zbytečné námahy.

Zero se mezitím marně snažil přimět druhého spoutaného ke spolupráci, ale na jeho zpracování ještě neměl dostatek síly ani při použití toho správného chvatu.

Leo nad chabými pokusy svého svěřence pouze zklamaně zakroutil hlavou. „Počkej chvíli," odstrčil nakonec chlapce jemným žďuchnutím boků. „Klekni!" rozkázal poté vzteklému Romovi, načež vytáhl řetěz mezi jeho pouty, co nejvýš to šlo. Ve chvíli, kdy zajatci bolestí povolila kolena, tah nečekaně uvolnil a pak zase patřičně zabral. Obr díky tomu nejenže padl na kolena, ale Leo tímto způsobem donutil kolohnáta také opřít hlavu o cestu. V nestřeženou chvíli přitom zachytil obrův prsteníček na levé ruce, čímž mu zabránil v opětovném sevření aspoň jedné pěsti. „Skenuj! Čtyři prsty ti snad stačej," pobídl velitel lovců netrpělivě jejich odborníka na počítače.

Když o chvíli později obrazovka zmodrala, Leo uznale hvízdl. „No, chlape, tohle pro tebe vážně nevypadá dobře," oznámil spoutanému muži, než ho donutil postavit se zpět na nohy. „Nejenom že seš neregistrovanej, ale ani nemáš otisky v systému. Buď ti už dávno propadly doklady, nebo jsi nikdy žádný neměl. Tak jako tak za to vyfasuješ ještě jeden zápas navíc."

„Vyser si voko," reagoval golem dopáleně. „Vy zkurvený lovci si myslíte, že jste něco víc než obyčejný lidi. Ve skutečnosti ale jenom otročíte tomuhle křivýmu systému." Nepřestal nadávat, ani když ho Leo odváděl k zadním

dveřím dodávky. „Tak jsem neregistrovanej. No a co? Nikomu tím přece neubližuju.“ Vektra, vylézající právě z vozu ven, svižně uskočila stranou. Nehodlala se zbytečně nabízet spoutanému muži jako cíl.

Vzteklý kolohnát nakoukl do nákladového prostoru a zlověstně se ušklíbl. „To jsem zvědavej, jak mě tam chceš připoutat,“ nadhodil při pohledu na pětičlenné, hlasitě protestující osazenstvo. Dodávka byla vybavena dvěma dlouhými, zepředu zakrytovanými lavicemi, umístěnými podél stěn. Co půl metru trčel zpod sedačky krátký řetěz s masivním uzamykatelným okem na konci. Aby ho ovšem mohl věznitel upevnit k poutům zajatce, musel dotyčného nejprve posadit, strčit své vlastní ruce za jeho záda, a tím mu i nebezpečně přiblížit krk či obličej k ústům.

Leo se na obra povýšeně ušklíbl. „Neboj, hned uvidíš,“ postrčil svůj úlovek dovnitř takovou silou, až ten opět skončil na kolenou. Potom, co ho zběžně prošacoval, donutil muže pokračovat dál do vozu, aby mezi vězni nevznikly nežádoucí mezery. Vždycky mohli cestou narazit ještě na nějaké další.

„Co se tvojí předchozí otázky týče, tak rozhodně nesouhlasím,“ oponoval lovec loudajícímu se obrovi hlasitě, aby přehlušil prosby či

výhružky ostatních vězňů. „Když nejsi registrovanej, ubližuješ všem, který jsou. Pokaždý když místo tebe padne los na někoho jinýho, seš za jejich smrt částečně zodpovědnej."

Tlusťoch se konečně dosoukal až vedle svého přítele z garáže a se špatně skrývanou dychtivostí střelil pohledem dozadu po Leovi. Tohle byla příležitost, na kterou tolik čekal. Jeho únosce ho však v tu chvíli tvrdě srazil na podlahu, odkud mohl obr sotva koutkem oka sledovat následující dění. Velmi ho překvapilo, když Leo chytil poutko trčící z lavice a snadno ho vytáhl ven. Krátký řetěz byl připevněn ke kovovému lanku, jež se slyšitelně odvíjelo z bubnu skrytého pod lavicí. Oko na jeho konci se s kovovým cvaknutím sevřelo kolem obrových pout a lovec z jeho zad v tu ránu zmizel.

„Co to, kurva…!" zaprskal rozzlobeně zajatec, pokoušeje se při tom nemotorně postavit. Zároveň ale také zahlédl, jak Vektra přikládá ruku k ovládacímu panelu vedle zadních dveří. Odklopila krytku tlačítka pod číslicí šest a stiskla.

Neviditelný naviják zabudovaný v lavici začal namotávat kovové lano. Stroj sice nebyl příliš rychlý, ale síly měl víc než dost. Ač se vězeň snažil odporovat ze všech sil, během deseti sekund seděl na zadku vedle svého kamaráda. „Vy zmrdi zasraný! Za tohle mi zaplatíte!"

přidal se pod tíhou bezmoci aspoň ke stále hlasitějšímu řevu ostatních. Jeho plané výhružky nicméně ztrácely v kombinaci s prosbami mladých výrostků a fňukáním jeho již zcela odevzdaného kolegy účinnost.

* * *

Lea při pohledu na skupinu zajatců nakrátko zaplavila prázdnota. Aspoň tak ten odporný pocit sám pro sebe označoval. Byla to směs frustrace, nejistoty, lítosti, beznaděje a spousty dalších emocí. Nedokázal pro tu kombinaci najít jiné pojmenování, protože ve svém nitru cítil jen jakýsi obrovský prázdný prostor.

A pak se jeho svědomí začalo ptát stále naléhavěji. Dělali dobře? Byla tohle správná cesta? Měli právo ubližovat?

Velitel lovců raději co nejrychleji zabouchl dveře vozu, čímž zároveň utnul zběsilý kolotoč ve své hlavě. „Kde je vlastně Lokis?“ Rozhlédl se pátravě kolem a kývl Vektře, která právě zkoumala jeho tvář.

Zkušená lovkyně na okamžik zaregistrovala jeho téměř panický výraz, ale moudře se rozhodla nechat si to pro sebe. Znala Lea jako své boty a považovala za logické, že občas prožíval tytéž obavy jako ona. Jenže v jeho případě

nebylo žádoucí, aby o tom někdo věděl. Pokud by on začal zpochybňovat jejich přesvědčení, pak to kasta lovců mohla rovnou zabalit.

„Tady!“ zaslechl Leo zprava hlas hledaného podřízeného a jen okamžik nato i ve svém sluchátku.

Trhl hlavou a spatřil, jak k nim jeho přítel namáhavě vleče od nedalekého potoka dvě téměř bezvládná těla. Byl zadýchaný, jako kdyby právě urazil klusem několik kilometrů.

Leo okamžitě vyrazil svému lovci vstříc. „Byly problémy?“

Lokis na chviličku zastavil, přičemž stále vztekle trhal za spoutané ruce dotažených zajatců. „To bych, kurva, řek. Ty zasraný šmejdi nejdřív dělali blbý, a pak mě navíc ještě shodili do potoka. Bylo jich víc, než mělo. Tři mi zdrhli, ale tenhle povedenej páreček se naštěstí nedokázal ani pořádně udržet na nohách.“

Teprve v tu chvíli si Leo ve světle nedaleké lampy všiml, jak ze stojícího muže odkapává špinavá břečka. Lehký večerní vánek se stočil a on ucítil odporný zápach močůvky. Vzhledem k tomu, kolik lidí mělo do místního potůčku jménem Šporka svedené přepady ze septiků, nebyl ten puch zase až tak překvapivý. Obzvláště na začátku léta, kdy hladina vody ještě víc klesala.

Lokis nechápavě zavrtěl hlavou. „Věřil bys tomu? Když jsem konečně vylezl ven, lehli si ty hovada na zem a od tý doby hrajou mrtvý jako nějaký prašivý kozy. Vleču je sem většinu cesty. Píchneš mi?“

Leo krátce zaváhal, než odmítavě zavrtěl hlavou. „Ehm, radši ne.“

Mladší lovec dotčeně pootevřel ústa a zaprosil: „Vektro…“

„Sorry, kámo. V tomhle seš sám,“ odbyla ho oslovená. I ona už ten puch cítila. Měla Lokise ráda a klidně by za něj v boji položila život. Jenže tady mu nic nehrozilo, takže si mohla bez výčitek vychutnat svou malou pomstu za vyzývavý kostým, který jí dnes ti dva chuligáni přidělili. Lokis byl svému staršímu bratrovi Primovi sice hodně podobný, ale dala by krk za to, že udělat z ní volavku napadlo beztak jeho.

Oba měli krátké světlé vlasy, průměrnou výšku, vypracované postavy a dominantu jejich hezkých tváří představovaly trochu větší nosy i mohutné lícní kosti. Primus byl už od narození ten jemnější. Oba se sice rádi smáli, ale humor staršího z bratrů v sobě nesl promyšlenou logiku, zatímco ten mladší ho stavěl na poťouchlostech a pošťuchování. Na druhou stranu, pro jejich nový způsob života v kastě lovců se Lokis hodil víc než jeho sourozenec. Měl okoralejší

povahu, která nežádoucímu soucitu nepodléhala tak snadno.

* * *

Nic netušící řidič dodávky zamířil se svým tabletem k ležícím mužům a Leo na něj v náhlém prozření ukázal. „Abys ale nemohl říct, jaký jsme svině, pomůže ti aspoň Zero.“ Mladík překvapeně vykulil oči.

„Jen klid, chlapečku. Už byl stejně čas si to zkusit. My ti to tvoje hezký počítadlo pohlídáme, až je otestuješ, neboj,“ pohladila ho Vektra s falešně milým úsměvem po vlasech, když prošel kolem ní.

Lokis naštvaně vytáhl ruku levého bezdomovce vzhůru a přimlaskl ji na tablet. „Vy dva jste hrozný kurvy,“ zabrblal směrem k usmívajícím se lovcům.

Zero si ve svém věku zatím ještě nic takového nedovolil, ale jeho kamenný výraz hovořil za vše. Ke své smůle stejně neměl ani tu nejmenší šanci proti jejich rozhodnutí protestovat. Stál v hierarchii kasty lovců až na samotném dně. Odtamtud se špatně šplhalo vzhůru, pokud člověk neměl dostatečné sebevědomí. Leo věděl, že až si jednou uvědomí, jak nepostradatelný pro ně se svou znalostí počítačů je, bude připraven postoupit výš.

Obrazovka tabletu zoranžověla a chlapec se otráveně natáhl pro ruku druhého muže. Vypadalo to, že ho čeká trocha té odporné práce. Nebo taky ne!

„Zelená?“ Lokis odmítavě zakroutil hlavou. „Zkus to znova.“

Zero poslechl, ale výsledek vyšel i napodruhé stejně. Ze země se ozval tichý smích.

Lokis dopáleně pohlédl na vytlemeného bezdomovce. „Ty vole? Proč ses teda, do prdele, tak moc bránil?“

Přibližně čtyřicetiletý, neuvěřitelně špinavý a smradlavý chlapík vycenil své zkažené zuby. „Chtěl jsem píchnout kámošovi.“

Druhý bezdomovec v tu ránu procitl ze své hry na mrtvolu. „Ty hajzle!“ zakrákoral. „Byls celou dobu registrovanej?“

„No nic!“ utnul Leo jejich začínající hádku. „Sundej mu pouta a toho druhýho hoď do auta.“ Pak mrkl na nešťastného řidiče dodávky, odevzdaně předávajícího svou drahou hračku pobavené Vektře.

„Zero, máš šťastnej den. Lokis toho idiota narve dovnitř sám. Vykládku v Ústí na oplátku zvládneme jen ve dvou.“

Lokis, právě uvolňující registrovanému bezdomovci pouta, tázavě pohlédl vzhůru. Původně s nimi měl jet i on.

Velitel lovců rozhodil rádoby lítostivě paže. „Neber to zle, chlape. Jedeme dost daleko a já nechci čuchat ten tvůj smrad celou cestu," vysvětlil mu kondolenčním tónem, než rychle zamířil vstříc přicházejícímu Primovi, aby tak zamaskoval svůj úšklebek.

Starší z loveckých bratrů nesl Leův taser nepohodlně zastrčený za páskem kalhot, protože obě ruce měl už plné. V levé svíral malou kovovou skříňku a v pravé starou cestovní tašku. „Vezmi si ten krám, než mi pustí pár voltů do nádobíčka," rozpřáhl muž paže do stran a současně vytrčil boky.

Leo odmítavě zavrtěl hlavou, ale poslechl. „Není nabitej, srabe. Cos to tam našel?"

Primus potěšeně zatřásl kovovou skříňkou, až to uvnitř hlasitě zacinkalo. „Pokladna. V tý garáži byl skrytej průchod ještě do dvou vedlejších. Měli tam hromadu krámů. Vedli nějakou zastavárnu pro zloděje, nebo co." Následně mnohem namáhavěji pozvedl i druhé zavazadlo. „Sebral jsem šperky i pár dalších věcí, který vypadaly docela draze. Dám je našemu oblíbenýmu fízlovi spolu s adresou. On si udělá očko a bude příště zase vstřícnej. Kdyby tam ale náhodou někdo dorazil dřív, aspoň to neodnese."

Leo pochvalně přikývl. Dobré rozhodnutí. Kasa jim jako kořist stačila. Sice uvnitř stejně

nejspíš neobjeví víc než pár tisícovek, ale každá koruna se počítala. Lovci, oproti všeobecně rozšířenému názoru, až tolik peněz nevydělávali. Vlastně čím komplikovanější úkoly od vůdce Rodiny dostávali, tím méně to vynášelo. Nikomu z nich tento mrzutý fakt nevadil. Jejich společenství mělo peněz víc než dost. Leo ale nechtěl být tím, kdo finance jen vysává. Zisk zůstával aspoň malým opodstatněním této odporné práce, o níž měl on sám čím dál větší pochyby. Proto každé menší přilepšení v podobě kořisti vítal. Avšak i tohle mělo své meze. Jednou z nich bylo například šmelinářství. Rekvírování majetku a jeho následný přeprodej? Taková hloupost by vytvářela příliš mnoho zbytečných stop k jejich organizaci.

„Jeď s ostatníma domů. Já už zbytek zařídím se Zerem," poplácal velitel lovců svého podřízeného uznale po zádech.

Během řeči spolu pozvolna došli až k dodávce, kde Primus po Leově poslední větě překvapeně pozvedl hlavu a hlasitě začichal. „Co to tu tak smrdí?"

Z nákladového prostoru vyskočil stále ještě vzteklý Lokis a vrhl na svého bratra vražedný pohled. „Drž hubu!"

Všichni lovci, postávající kolem vozu, se svorně rozchechtali. Kdyby je teď někdo sledoval

z dálky, nejspíš by usoudil, že jde jen o partu mladých lidí plánujících nějakou vylomeninu. Možná ilegální party, vzhledem k oprýskané dodávce a jejich různorodému, vesměs levnému oblečení. Nezasvěcený divák by asi těžko hádal, že někteří z nich mají již právo žádat o ubytování v domově důchodců a na kontech se jim vespolek válí víc peněz, než kolik jich deset běžných rodin utratí za celý život.

Činy, ne slova

„Acta, non verba"

Zero měl řidičák teprve půl roku, ale už velký vůz ovládal s bravurou mnohem zkušenějšího řidiče. Leo na něj byl pyšný každým dnem víc. Ten kluk projevoval talent snad na všechno. Přestože svými znalostmi techniky prospíval Rodině asi nejvíc, nechtěl zůstat omezen pouze jednou profesí. Měl v genech touhu po boji a dobrodružství. V den svých osmnáctých narozenin vstoupil poprvé do arény, odkud během velmi krátké chvíle zase vítězně vyšel. K lovcům lidí se přidal ještě téhož dne. Sice mu naschvál přidělovali ty nejbezpečnější či nejnudnější úkoly, ale stejně vydržel. Měl silnou vůli. Kdo ví, kam to jednou v Rodině mohl dotáhnout.

Ospalý strážný u brány do dvora nově zřízené ústecké zadržovací vazby se při Leově příchodu ani neobtěžoval vylézt ze své pohodlné budky. Většinu jejich pravidelných klientů už poznal na první pohled. Zero přitiskl svou registraci lovce na boční okénko a chlapík ochotně zvedl závoru stiskem tlačítka. V tu samou chvíli interkomem ohlásil příjezd zásilky nadřízenému.

„Zdravím, chlapi. Tak kolik jich pro nás dneska máte?“ zahlaholil asi třicetiletý policista s nedávno oholenou tváří, vycházející z věznice v doprovodu několika nižších šarží. Byli přichystaní až podezřele rychle. V tuhle hodinu jim většinou trvalo i deset minut, než se pořádně probudili. Dnes za sebou ale lovci ještě ani nestihli zabouchnout dveře od vozu, a už tu měli kompletní tým.

Leo velícímu policistovi přátelsky kývl. „Dobrej večír, šéfe. Sedm kousků jako v Sarajevu. Jeden nemytej, dva postarší mackové a čtyři mladý sígři. Co že jste tak nažhavený? Snad vám nedocházej zásoby?“

Chlapík chápavě mávl rukou. Dobře věděl, že jeho lidé nepatří k nejrychlejším, ale nestyděl se za to. Kam tady také spěchat? „Ále, chviličku před váma tu byl jeden další lovec. Přivez takovou uřvanou ženskou, co chtěla podávat trestní oznámení. Museli ji držet čtyři chlapi, aby tomu tlusťochovi neskočila po krku. Měla na něj hroznou pifku.“ Zasmál se té vzpomínce, aniž postřehl, jak Leo rázem zbystřil.

„Kdo to byl?“ nadhodil lovec s hraným nezájmem.

Policista si bohužel včas uvědomil svou chybu a mávl dlaní v zamítavém gestu. „Sorry, vždyť víte, že nesmím mluvit o ostatních lovcích. Tohle

utajení je nastavený i pro vaši ochranu. Akorát občas zapomenu, když mě něco vážně pobaví."

Zero během jejich rozhovoru otevřel zadní dveře dodávky a pomáhal zbylým policistům s vykládkou. Z jeho strany to znamenalo pouze obsluhování ovladače navijáků. Vždy odjistil vybrané tlačítko, dva habáni v černých kombinézách vězně položili na zem, odemkli mu pouta, nasadili svoje vlastní a vyvlekli ho ven. Už tuhle vychytanou káru dobře znali, takže s tím neměli nejmenší problém.

* * *

„Prohledali jste je?" zeptal se velící policista.

Leo uvážlivě našpulil rty. „Zběžně."

„Kecá, ukradli nám všechny prachy!" zahalekal hlasitě výrostek s kšiltovkou, jakmile vycítil šanci uškodit svým únoscům.

Uniformovaný muž v reakci na jeho slova protočil oči k obloze. Nesnášel zbytečné papírování. „Pokud chcete podat oficiální stížnost, sepíšeme ji s vámi uvnitř. Vyšetřování nějakou dobu potrvá. Bohužel, nejspíš ho nestihneme ukončit dřív, než nastoupíte k výkonu trestu." Oznámil to natolik důrazným tónem, aby ho slyšelo všech šest vězňů uvnitř i právě odváděný bezdomovec venku.

Policista se na Lea spiklenecky ušklíbl a ten mu to oplatil. Oba věděli, že lovci si nenechají ujít příležitost k vyšším ziskům. Romové i mladí výrostci u sebe měli jen minimální hotovost. Jejich peněženky poté skončily opět v kapsách svých majitelů. Zapáchajícího bezdomovce nikdo nešacoval a veškeré zbraně omladiny zůstaly ležet v parku na zemi. Jednalo se o slzný sprej a dva nože. Prohlídka zajatců nicméně nebyla důkladná, a Leo by kvůli tomu nerad ohrozil životy policistů. Proto řekl pravdu. Jen ať si je zkontrolují hezky sami.

„Než je chlapi prověřej, půjdeme vyplnit papíry?“ pokynul velitel noční hlídky ke vstupním dveřím a lovec k nim beze slova vykročil jako první.

* * *

Byrokracie byla, je a nejspíš i na věky bude tou nejhorší metlou lidstva. Možnost zažalovat kohokoliv za cokoliv tomu jen nahrávala. Naštěstí se ale občas nějakým zázrakem objevili správní lidé na správných místech a takoví ve výsledku dokázali zúčastněným stranám všechno velmi usnadnit. Krom zatčených, samozřejmě. Podpraporčík Adamčík byl rozhodně jedním z těch vyvolených. Na ploše počítače měl uložené univerzální, předem vyplněné formuláře,

přiřazené k významnějším lovcům, kteří mu pravidelně vozili nové vězně. Tudíž jim hned zkraje odpadlo zdlouhavé vyplňování základních údajů. Stejně tak byl vždy rychle hotový i s popisem situace ohledně konkrétních „občanských zatčení“, jak se práce lovců oficiálně označovala.

„Shrnutí?“ požádal podpraporčík Lea, zatímco rychlým klikáním myši otevíral sedm oken najednou.

„Nikdo od nás zraněnej nebyl. Škody žádný. U všech šlo o běžnou, ryze náhodnou kontrolu v městským parku Novýho Boru. Bezdomovec hrál mrtvýho, ti čtyři mladý kluci se chtěli prát. Tlusťochy jsem sundal taserem, když odmítli kontrolu a místo toho zaútočili,“ odříkal lovec své předem připravené vysvětlení.

Podpraporčík na okamžik zvedl zrak od klávesnice. „Jeden měl rozbitej rypák,“ připomněl Leovi se zdviženým obočím.

„Aha, jasně. Ehm, po zásahu proudem narazil do vrat garáže,“ přiznal částečnou pravdu. Kdo potřeboval vědět, že rány byly ve skutečnosti dvě a úmyslné?

Leova pomoc při vyplňování zpráv tím de facto skončila. Zbýval poslední krok. Po patnácti minutách zběsilého klapání klávesnice a hlasitého hučení staré tiskárny musel podepsat

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Rudiarius Prime*.** Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.